

Микола Скригонюк

Міграційні процеси – особлива форма плебсологічного (філософсько-правового) праксису

В статті аналізуються міграційні процеси, які зумовлені об'єктивними та суб'єктивними чинниками, у філософсько-правовому форматі. Доведено, що закони плебсології мають вагомe значення для комплексного дослідження сучасних міграційних процесів.

In the article migration processes caused by objective and subjective factors are analyzed in philosophically-legal format. It is proved, that the Laws of Plebology have an important meaning for complex studying of modern migration processes.

На сучасному етапі українського право-державотворення проблема міграційних процесів набуває особливої актуальності. Адже потреба переселення людей в межах України, як і будь-якої іншої держави, це вимога часу, що зумовлена об'єктивними й суб'єктивними обставинами. Змістовна ж сутність міграційних процесів характеризується неабиякими ознаками у разі, якщо зазначені особливості досліджувати суто у філософсько-правовому форматі. Це стосується також і плебсології як окремого філософсько-правового напрямку. Отже, доцільним буде зазначити, що в межах плебсології розроблено сім основних законів, а одним із них – сьомим – є Закон узаконення себе з участю поміркованої людської маси. Саме цей закон плебсології і має вагомe значення для комплексного дослідження питання міграційних процесів.

Зазначений плебсологічний закон є похідним від інституту узаконення як визнаної в національній юриспруденції субстанції. Це означає, що поняття узаконення, як і відповідний законодавчий процес, з його належними суб'єктами, все ж таки передусім може мати постійний та тимчасовий характер. Узаконення у плебсологічному (філософсько-правовому) розумінні є процесом психологічної дії (дій) поміркованої людської юрби (маси), як певної частини українського чи будь-якого іншого народу, на свідомість компетентного представника державної влади (законодавчої, виконавчої та судової) з метою поновлення законності й справедливості. У сьогоднішньому українському мовленні слова «узаконювати», «узаконюю», «узаконити» є визнаними і тлумачаться в прямому і переносному розумінні. У прямому розумінні у двох значеннях: перше, – надавати чому-небудь сили закону, охоплювати, підтримувати що-небудь законом; друге, – легітимізувати. У переносному розумінні зазначені слова коментуються в таких варіантах: уводити в загальний обіг; вважати правильним, погоджуватися з чим-небудь; запроваджувати, узвичаювати [2, с. 610]. Та все ж таки, у національній лексичній фонд слово «узаконення» увійшло з ділової та наукової російської лексики [3].

А нормативно-правовим поштовхом до відповідного процесу послуговував Акт законодавства Російської імперії – Судовий статут 20 листопада 1864 р., у якому законодавець застосовував термін «узаконення». Окрім того, «узаконення» як акти законодавства загального характеру видавалися також і в Радянській державі. І перші – нормативно-правові акти Російської імперії, і другі – нормативно-правові акти Радянської держави – друкувалися у «Зібранні узаконень і розпоряджень уряду» (1863–1917), «Зібранні узаконень і розпоряджень Робітничо-селянського уряду РСФРР» (1917–1938), «Зібранні узаконень і розпоряджень Робітничо-селянського уряду України» (1919–1928) [1, с. 176].

Порушення стану законності особливо яскраво спостерігається в право-реалізаційній діяльності цивільно-процесуального та кримінально-процесуального циклів, у яких той чи інший юридичний закон як нормативний елемент права зазнає помилкового коментування завдяки індивідуальним судженням при розгляді конкретних цивільних, господарських

та кримінальних справ. З усіх опитаних нами 150 громадян як суб'єктів міграційного процесу 5 % осіб поскаржилося, що основною причиною їхнього переселення послуговувало порушення законності у сфері цивільного, господарського та кримінального процесу.

Закон узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси передбачає різні види співвідносної діяльності. Йдеться про ординарні права людини на певне природно-соціальне благо у сфері публічних та приватних правовідносин. На нашу думку, узаконення права людини на певне право у сфері правовідносин стосується також і міграційних процесів. Адже рішення про своє переселення в межах району, області приймає конкретна людина, члени родини.

Завданням Закону узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси є максимальне сприяння, за відповідних умов і обставин, поновленню в суспільстві, а отже, в державі природно-соціальної справедливості як особливого філософсько-правового виду законності. Завдання закону плебсології – «Закону узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси» фактично вирішується завдяки притаманним йому принципів як певних вихідних ідей, що безпосередньо з нього генерують, на яких фактично базується плебсологія в цілому. Класифікація і перелік принципів плебсології як філософсько-правового вчення та їх зміст (з відомих причин) питання поки що мало риторичне.

Концептуальна сутність плебсологічного як філософсько-правового механізму функціонування Закону узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси передбачає три основні його інгредієнти. Перший – вихідний компонент зазначеного закону виникає там і тоді, де і коли з різних причин має місце порушення прав і свобод людини, які впливають на прийняття людиною рішення про міграцію. Йдеться про нереалізоване людиною право на певне благо, у тому чи іншому районі чи регіоні держави, – право, яке людина не змогла втілити у належні правовідносини, причим з різних причин. Таким чином, саме нереалізоване людиною право у психологічному світобаченні послуговувало першопричиною до міграції. Наступний, другий елемент змісту плебсологічного як філософсько-правового механізму Закону узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси стосується інституту законності.

Є загальноприйнятим, що законність – поняття політико-правового характеру, а за її забезпечення відповідають безпосередні суб'єкти як уповноважені представники органів державної влади, а передусім, виконавчої. Щоправда, на нашу думку, поняття законності має риторичну філософсько-правову цінність. Так, факт порушення права людини на відповідне благо завбачає з плебсологічної як філософсько-правової точки зору, що законність порушена і зазначена особа усвідомлює або не усвідомлює дану подію. Осягаючи чи не осягаючи своїм розумом сенс такої події, людина свідомо сприймає її істинне значення, і з плебсологічного як філософсько-правового світобачення, висловлюючи мовчазний протест, визнає законного себе.

Її ж правоту визнають й інші громадяни, члени сім'ї, трудового колективу, друзі, знайомі та ін. Третьою, завершальною складовою пропонованого плебсологічного (філософсько-правового) закону є поміркована людська маса як елемент мудрого простонароду. Мудрий же простонарод – це деяка кількість різнорідних за національним та соціальним складом людей – населення певної держави, які, переважно, мають середній матеріальний статок, обдаровані природою великим розумом, силою волі, мають високий рівень правосвідомості та великий життєвий досвід. Поміркована людська маса є поняття, що логічно витворюється з дефініції «мудрий простонарод». Водночас, як елемент зазначеного закону плебсології, інститут – поміркована людська маса – це відносно ситуативне, солідарне утворення, у формі юрби чи організованої соціальної групи, яке водночас наділене ознаками, що притаманні мудрому простонароду. Співвідношення питання мудрого простонароду міграційних процесів з об'єктивних причин не може бути у даному разі висвітлене у повноцінній формі. Втім, важливе значення для тих чи інших міграційних процесів має громадська думка, на формування якої, безперечно, у значній мірі впливає мудрий простонарод. І це при тому, що в силу тих чи інших причин, означений безпосередньо не задіяний до міграційних процесів.

Сутність феноменальності вказаного сьомого закону плебсології об'єктивно визначена тими природними закономірностями життєдіяльності людства, що, переважно, вічно притаманні йому. А їхнім конститутивним принципом є принцип, відповідно до якого людина завжди в одержавленому суспільстві, навіть в найрозвиненіших країнах світу, потребує захисту від репресивного апарату, зокрема й найдемократичнішої держави. Автор опитав 150 осіб, які з різних причин вдалися до зміни місця проживання, в межах України (з одного району в інший в межах області – 50 осіб, з однієї області в іншу (сусідню) – 50 осіб, з одного регіону України в інший – 50 осіб). Аналіз проведених даних дозволив дійти до висновку, що 10 % з усіх опитаних вдалися до міграції в результаті психологічного тиску органів державної влади.

Розроблення зазначеного плебсологічного закону спричинене безсторонньо існуючим зв'язком між окремими явищами суспільних процесів, що вмотивовані самою логікою суспільного буття, причому в двоаспектній форматній субстанції. Перший логічний формат Закону узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси передбачає, що він є теоретичною розробкою плебсологічного як філософсько-правового характеру, яка, насамперед, наділена начебто певними ознаками догматизму. Адже не має значення яке вчення, тим більше філософсько-правового спрямування, незмінно має догматичний характер. Проте, філософсько-правова сутність даного закону в кінцевому результаті матеріалізується в конкретну суспільно-практичну сферу. Зроблений висновок знаходить своє підтвердження у думці відомого українського філософа Г. С. Сковороди, який зазначав у одній зі своїх праць про те, що у всіх науках і мистецтвах плодом є вірна практика. Другий, закономірний вимір закону, що досліджується, висвітлює іншу наукову позицію. Так, формулювання у нормативно-правовому (а особливо в матеріально-правовому) значенні назви вказаного закону, на зразок гіпотези статті «Закон узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси» викликає у читача психологічну асоціацію нетипової новизни даної тематики, недостатності її дослідження та характеризується явними ознаками алегоричності, тобто загадковості. А втім, закон узаконення законного себе з участю поміркованої людської

маси є ґрунтовним узагальненням філософсько-правового характеру, що базується на емпіричному спостереженні за дотриманням прав і свобод людини, а отже, правореалізаційною та право-державотворчою діяльністю, зокрема, яка триває з участю поміркованих людських мас. При цьому поняття стану поміркованості людських мас, кількості їхніх учасників, у тій чи іншій плебсологічній ситуації, що пов'язана з міграційними процесами, узаконення законності як особливого соціального процесу (для людини, соціальної групи, державності) має здатність динаміки. Це означає, що Закон узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси, у контексті проблематики міграційних процесів з об'єктивних причин може зазнавати у подальшому змін та доповнень.

Об'єктивність же стану філософсько-правової зумовленості «Закону узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси», логічно впливає з внутрішньої природи психіки людини, її правосвідомості. Це підтверджується даними її психоаналізу, а також психічного складу національних та соціальних груп, націй (народів), кожний з яких, у тій чи іншій мірі, так чи інакше є учасником суспільних відносин та правовідносин з державою. До окремих дій, що кваліфікуються у плебсологічному, тобто філософсько-правовому розумінні, як участь поміркованої людської маси в захисті прав та свобод людини, у тому числі, в дотриманні законності, в процесі досудового та судового слідства можливо класифікувати відомі історичні події політичного, кримінально-процесуального, цивільного процесуального та іншого характеру як в Україні, так і в інших державах. Окрім інтерпретованих видів юридичних процесів, що можуть тривати з порушенням законності, у тій чи іншій державі, і належно психологічно збуджувати реакцію плебсологічної корекції, коли розпочинає функціонувати Закон узаконення законного себе з участю поміркованої людської маси, буде доцільним вказати на проблему соціально-правового захисту людини й суспільства взагалі. Доречним у даному разі буде згадати про події всезагального страйку 6–7 вересня 2011 р., що відбулися в Італії. Учасники даної акції непокори проявили політичну солідарність та виступили проти ухваленого несправедливого в державі бюджету. Кожний з учасників зазначеного всезагального страйку в Італії, відстоюючи індивідуальне право на певні соціальні блага, бачив себе у великій кількості людської маси в умовах демократії прямої дії. Таким чином, будь-хто з учасників відповідної акції громадянської непокори узаконував перед державою самого себе з участю інших як поміркованої людської маси.

Таким чином, міграційні процеси в межах держави, є особливою формою плебсологічного протексу, тобто практичною сферою чинної плебсологічної як філософсько-правової доктрини. Є доцільним також констатувати, що плебсологічна аргументація міграційних процесів ідеологічно та мотиваційно врегульовує не тільки питання їхнього сучасного стану, але стосується також і перспектив розвитку. З іншого боку, міграційні процеси як природно-соціальне явище в Україні мають безпосередній зв'язок з правореалізаційною та праводержавотворчою діяльністю.

1. Касяненко Ю. Я. Узаконення / Ю. Я. Касяненко // Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. – К.: «Укр. енцикл.», 1998. – Т.: Т-Я, 2004. – 768 с. 2. Новий тлумачний словник української мови: У 3 тт. 42 000 слів. – Т. 3: П-Я. Видання друге, виправлене. Укладачі: Василь Яременко, Оксана Сліпушко. – К.: Аконті. – 862 с. 3. Ожегов С. И. Словарь русского языка: 70 000 слов / С. И. Ожегов; Под ред. И. Ю. Шведовой. – 23-е изд., испр. – М.: Русс. яз., 2006. – 917 с.